

rozhodnutí vzbuzovalo zdání, jako by jediným důvodem pro zamítnutí odvolání bylo, že nebylo vyhověno návrhu na výjimečné prodloužení lhůty dvouleté.

Pokud pak žal. úřad — jak lze souditi z přednesu zástupce jeho při veřejném ústním líčení — uvažoval, nařizuje zamítnutí odvolání, též o důvodech jiných, zejména o použití předpisů cís. nař. ze dne 4. dubna 1916 č. 97 ř. z., nemohl nss v důsledku zásad § 5 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 k těmto otázkám netvořivším předmět instančního rozhodování, přihlížeti.

Uvedenými vadami byl st-l uveden v omyl v podstatných směrech a stížena jemu tím obrana.

Proto bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss. aniž se mohl nss zaměstnávatí vůbec meritem věci.

Č. 1302.

Státní pensisté: * Ustanovení odst. 4 al. 2 § 2 čl. I. zák. ze dne 3. března 1921 č. 99 sb. z. a n. nezakládá pro svobodné pensisty právní nárok na vyšší příravek než I. třídy, který by mohl býti uplatňován před nejv. správ. soudem.

(Nález ze dne 19. dubna 1922 č. 5396.)

Prejudikatura: nál. č. 1273.

Věc: Václav K. v P. proti ministerstvu spravedlnosti (min. místotaj. Dr. A. Böhm) o drahotní příravek 2. třídy.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l jsa v pensi žádal, aby mu jako svobodnému přiznán byl drahotní příravek podle 2. třídy rodinné, pcněvadž má od let na bytě a výživě 74letou sestru Annu P. Předsednictvo vrchního zemského soudu v Praze, davši provéstí šetření, výnosem z — nárok tento zamítlo, ježto nejsou zde podmínky čl. I. § 2 bodu 4. zákona ze dne 3. března 1921 č. 99 sb. z. a n. Stížnost do výnosu tohoto podanou zamítl žal. úřad rozhodnutím z —, protože bylo zjištěno, že tu není podmínek § 4 posl. odst. výnosu min. fin. ze dne 11. září 1918 č. 333 ř. z., neboť Anna P. má jmění, jež alespoň částečně svými úroky slouží k její výživě a vydržování, a není jí možno nazvati nuznou, dále má dvě děti, jež jsou důsledkem právního závazku v první řadě povinny o svoji matku se starati a nelze o tom pochybovati, že tak i mohou činiti, když jde jen o částečnou podporu matky. Stará-li se tedy st-l, nejša k tomu povinen, o svoji sestru, činí tak na vlastní útraty a nebezpečí a nemožno proto žádati, aby stát k výživě Anny P. přispíval.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané pro jeho nezákonnost a pro vady řízení uvážil nss toto:

Podle čl. I. § 2. odst. 4 zákona ze dne 3. března 1921 č. 99 sb. z. a n. mohou svobodní pensisté žijící ve společné domácnosti s prarodiči, rodiči nebo sourozenci pckládání býti na roveň ženatým bezdětným pensistům, uhražují-li důsledkem právního nebo mravního závazku prokazatelně převážnou částí výživu těchto příbuzných pro jejich nuznost. Zákon praví tudíž pouze, že svobodní pensisté mohou býti na roveň postaveni žc-

natým bezdětným a zmocňuje tím sice správní úřady, že tyto mohou, jsou-li dány zákonné předpoklady, přiznati zvýšení drahotních přídaveků o jednu třídu, nezakládá však pro svobodného pensistu právní nárok na toto zvýšení. K tomuto výkladu zákona nutí nejen jeho jasné znění, nýbrž i logická souvislost zmíněného předpisu s předcházejícím odstavcem téhož §, kteráž dává zřetelně poznati, že zákon třídí s jedné strany nárok pensistův na vyšší drahotní přídavky (al. 1), jednak pouhou možnost administrativě přiznanou, aby za jistých předpokladů poskytla vyšší přídavek.

Nemá-li však st-1 právního nároku na zvýšení, jehož se domáhá, pak nemohlo v odpor vzatým rozhodnutím býti jeho subjektivní právo porušeno a jest tudíž stížnost bezdůvodna.

Č. 1303.

Úředníci obecní (Morava): I. * Usnesení obecního zastupitelstva o ustanovení obecního úředníka a zařazení jeho do určitého stupně platového může býti legitimovanou stranou bráno v odpor podle § 98 ob. zřiz. mor. — II. * Ze zákonů ze dne 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. a ze dne 29. května 1908 č. 35 z. z. pro Čechy nelze vyvozovati žádné maximální hranice pro služební příjmy obecních úředníků.

(Nález ze dne 19. dubna 1922 č. 5397.)

Věc: Městská obec Přerovská a Dr. Ladislav P. proti zemskému výboru moravskému (přised. Dr. J. Budínský) o zařazení Dra Ladislava P.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud je bráno stížností v odpor, zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Městské zastupitelstvo v Přerově schválilo dne —, aby byla vypsána soutěž na uprázdněné místo ředitele městských úřadů, jako na místo VI. hodn. třídy s podmínkou dlouholeté samosprávné praxe. Ve schůzi městského zastupitelstva dne — zvolen byl za ředitele spolustěžovatel Dr. Ladislav P. s požitky VI. hodnostní třídy. Týž ve svojí žádosti uvedl, že slouží od 1. listopadu 1912 a z toho 6 roků ztrávil u městského úřadu v Přerově. Do usnesení jmenovacího podána byla poplatníky Františkem D. a soudr. stížnost, o níž žal. úřad, když byl prve vyvolal usnesení městského zastupitelstva ze dne — o definitivním jmenování, rozhodl v ten rozum, že schválil usnesení ze dne —, kterým byl Dr. P. jmenován ředitelem městských úřadů, současně však vyhověl stížnosti, pokud v ní st-lé protestovali proti zařazení jmenovaného ihned při nastoupení do VI. hodn. třídy, a nařídil obecnímu zastupitelstvu, aby se znova usneslo o správném zařazení Dra P. Ostatně byla stížnost zamítnuta.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí jak městskou obcí Přerovskou, tak Drem P. co do výroku nařizujícího nové usnesení o zařazení, v níž se vytýká jak vadnost řízení, tak nezákonnost nař. rozhodnutí, uvážil nss toto:

Stížnost namítá především, že žal. úřad není povolán k tomu, aby v přítomné věci rozhodoval jako stolice odvolací, protože prý jediná norma, která zemskému výboru dává kompetenci ve věcech týkajících se ustanovení obecních úředníků, jest obsažena v zákoně ze dne 23. července